

„Az ámbrafa az erdő kaméleonja, parafára emlékeztető kérge
sajátos képességet rejt: a cseresznyefától a mahagóniig
bármilyen fát utánozni tud. De a valódi értéke – és ezt sokan
nem veszik észre – állhatatos, erős, vörös szívében rejlik.”

Az ámbrafa

*fine
selection*

KATHERINE ALLRED

KATHERINE ALLRED

Az
ámbrafa

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

A RKANSASBAN, a Crowley Ridge környékén nőttem fel, így hát nem sok figyelmet fordítottam az ámbrafákra, legfeljebb ősszel gyönyörködtem ragyogó színeikben. Meg persze jót nevettem azon, ahogy a Bíró szitkozódott, valahányszor a fűnyíró megakadt a fákról lehulló kemény bogáncsszerűségekben, az apró lövedékek hangos puffanással csapódtak a háznak vagy az autónak, és kicsorbították a fűnyíró nagy gonddal élesített pengéit.

Csak felnőtt nőként ébredtem rá, milyen is ennek a fának a valódi természete. Az ámbrafa az erdő kaméleonja, parafára emlékeztető kérge sajátos képességet rejt: a cseresznyefától a mahagóniig bármilyen fát utánozni tud. De a valódi értéke – és ezt sokan nem veszik észre – állhatatos, erős, vörös szívében rejlik. Az emberek többsége csak a fa lelkét körülvevő halvány, rostos, könnyen hajló törzset látja.

Ugyanígy voltak Morganville lakói Nick Andersonnal.

A legtöbb déli kisvárosi emberhez hasonlóan a jó hírnév iránti vágy ugyanúgy benne volt a DNS-emben, mint a hajam és a szemem színe. Mindenki előtt ez a cél lebegett, Morganville minden

polgárát ez alapján ítélték meg. Családom, a French család nem volt a leggazdagabb a városban – ez a kiváltság Ian és Helena Morgannek jutott –, de a leginkább köztiszteletben álló famíliák közé tartozott. Nagyrészt a nagyapámnak, a Bírónak köszönhetően.

A nagyapámnak Carl volt a keresztnéve, de soha senki nem hívta másképp, mint Bírónak, még a lányai sem. Ötéves voltam, amikor a bírói pulpitust elhagyva nyugdíjba vonult, és mivel az apám nem sokkal a születésem előtt lelépett, a Bíró vette át a szerepét az életben. Azt gondoltam róla, hogy képes a vízen járni, és valósággal csüggttem minden szaván.

– Alix – mondta nekem. – Ne menj a vasúti sínek közelébe! Egy mumusmacska él ott a híd alatt, és gondolom, nem szeretnél az útjába kerülni.

– Mi az a mumusmacska? – kérdeztem elragadtatva.

– Az egy húszkilós macska, amelyiknek nyolc lába és kilenc segglyuka van, és vadabb, mint egy kajmánhal.

A Bírónak különös humora volt.

Azon a nyáron, amikor nyolcéves voltam, az időm nagy részét a magas fűben heverészve töltöttem a vasúti híd közelében. Szerettem volna megpillantani a rejtélyes állatot. Sajnáltam őt, és azt gondoltam, ha van ember, aki képes megszelídíteni, akkor az én vagyok. Hiszen a félvad kismacskákat is megszelídítettem a pajtában!

Addig voltam ilyen naiv, amíg közelebbről meg nem ismerkedtem Nick Andersonnal azon az őszen.

Mindenki tudta, kicsodák Andersonék. Nick apjáé, Franké volt a városszéli roncstelep. Húszezer négyzetméteres terület, tele döglött járművek rozsdásodó, összezsavarodott tetemével, a többségük gromok szemfedőjével letakarva vagy iszalaggal benőve. Az autóróncsok sorai közt poshadt vizű pocsolják területek el, és szivárványszínekben

csillogtak a szivárgó olajtól. A terület legvégében egy kis méretű lakókocsi parkolt. Alig volt jobb állapotban, mint a körülötte lévő járművek. Ebben éltek Andersonék, apa és fia.

Frank Anderson volt az egyetlen ember a városban, akit egyáltalán nem érdekelt, hogy tisztelik-e. Nagydarab férfi volt, jóval magasabb, mint 180 centi, és a megjelenése arról árulkodott, hogy nem veti meg az alkoholt. Sosem láttam más öltözékben, mint ismeretlen eredetű foltokkal tarkított khakinadrágban és kinyúlt pólóban. Hatalmas pocakja rálógott a nadrágszíjára.

Gyakran lehetett látni, amint az áruház előtti padon üldögélt, vagy jobb kezében üveget szorongatva végigtántorgott a Fő utcán, és magában motyogva szidta azt a sok rohadékot, aki mind azt hiszi, különb nála, de majd megmutatja ő nekik! Morganville-ben minden gyerek tudta, hogy jobb messze elkerülni, amikor ilyen állapotban van. Frank Andersont józanul sem lehetett éppen barátságosnak nevezni. Részegen viszont kifejezetten veszélyes volt.

Egyetlen ember bírta elviselni: Liz Swanner. Jenna Howard, aki az óvoda óta a legjobb barátnőm volt, azt mondta, Mr. Anderson fizet Liznek, hogy „azt csinálhassa” vele. Azt hiszem, egyikünk sem tudta pontosan, mire is gondol, de úgy véltem, Liz minden bizonytalanságát veszi a pénznek. Végül is volt hat gyereke, akiket etetnie kellett, viszont nem volt munkája. Az egész család segélyből élt, bár éppen csak annyit kaptak, amennyi az életben maradáshoz elég.

Swannerék háza volt az utolsó a város és a roncsstelep között. Egy magában állt, mintha kiközösítették volna a szomszédjai. Földszintes, hevenyészve összetákolta ház volt, a napszitta deszkákról itt-ott lepergett a festék. Jó néhány loncsos kutya tisztelte meg a jelenlétével az előtte elterülő, poros udvart, mint megannyi élő kerti dísz, a rózsaszín műanyag flamingók déli megfelelői.

Amikor a Bíró elhajtott a furgonjával Swannerék háza előtt, kíváncsian bámultam ki az ablakon, határtalan érdeklődést váltott ki belőlem az ott lakók élete, amely annyira különbözött az enyémtől, de egy lelket sem láttam. A legkisebb Swanner gyerekekkel, Lindseyvel egy osztályba jártam, de igazából egyikünk sem ismerte. Mindig is magának való lány volt, világosszőke haja és kék szeme ellenére láthatatlanná zsugorodott. Soha senki nem bántotta. A legtöbben egyszerűen észre sem vették.

Azon a bizonyos napon anyám és a nagynénéim kiküldtek a házból, míg ők a másnapi gyülekezeti összejövetelre készültek. Ez volt az utolsó ilyen rendezvény a tanév kezdete előtt, és a családból mindenki ott akart lenni. A hűtőt máris óriási mennyiségű étel töltötte meg, és a Bírót meg engem Szörnyű Következményekkel fenyegettek, ha akár egy ujjal is hozzányúlunk.

A hintán ültem, amit a Bíró készített nekem a hátsó udvaron; egy láncfűrészláncát tekerte az ámbrafa egyik erős ága köré, aztán oda-szögezte, és egy V alakban bevágott léccet illesztett rá ülőkének. A sokévi használattól egészen kikopott a fű alatta, és a lábam barázdát vajt a talajba. Annyira unatkoztam, hogy már arra gondoltam, szólok Jennának, hogy jöjjön velem meglesni a mumusmacskát, amikor a Bíró felbukkant a fészker mögül, és a furgonja felé indult.

A Bírónál magasabb embert soha életemben nem ismertem, de hórihorgas termete ellenére szemernyi hajú sem volt rajta. Mindig vastag lencsésű, fekete szemüveg ült az orrán, kefefrizurára vágott haja oldalt sötétszürke volt, a feje búbja felé pedig egyre világosodott. Nem öltözködött túlságosan változatosan: hétköznapi barna munkásinget és farmert hordott, vasárnap öltönyt.

Amint rájöttem, hogy készül valahová, leugrottam a hintáról, és a nyomába eredtem. A Bíró sosem ajánlotta fel, hogy magával visz, én

pedig sosem kértem az engedélyét, hogy vele mehessenek. Minden érintett számára világos volt, hogy ha ő megy, én is megyek.

A furgon elhaladt Swannerék háza előtt. Attól kezdve, hogy befordultunk az Anderson-féle ronccstelepre, csakis előrenéztem. A Bíró leállította a kocsit az egyik sor szélén, és kiszálltunk. A ronccstelep központja a kapu előtt álló nagy bádógépület volt. Csillogó te-teje forróságot sugárzott, a levegőt állott olaj- és benzinszag járta át.

Mihelyt beléptünk, magamon éreztem Frank Anderson tekintetét. A férfi egy koszos pult mögött ült, felrakott lábbal.

– Bíró úr! Mi szél hozta erre?

Goromba volt a hangja, mintha szívességet tenne azzal, hogy észleli a jelenlétünket.

– Benzinpumpát keresek egy 52-es Chevyhez, amit felújítok. Gondoltam, hátha magánál talállok ilyet.

A Bíró a nyugdíjba vonulása napján vette a kocsit, és az ideje nagy részében a Chevyt csinósította. Eleinte megengedte, hogy beüljek, míg ő dolgozik, de egyszer az történt, hogy véletlenül megnyomtam a dudát, miközben a Bíró feje a motorháztető alatt volt. Attól kezdve azt is megtiltotta, hogy mellette álljak, és adogassam a szerszámokat.

– Lehetséges. – Mr. Anderson elfordította a fejét. – Hé, kölyök!

Az első jel, ami Nick jelenlétére utalt, az épület hátsó részéből jövő zörgés volt. Aztán a fiú, akit félig elrejtettek az árnyékok, előtűnt a motoralkatrészek közül, amelyek úgy vették körbe, mint etetés idején anyámat a csirkék. Némán átlábalt a törmeléken, és várakozóan megállt a pultnál.

– Menj, szedd ki a benzinpumpát hátul abból az 52-es Chevyből!

– Mr. Anderson ismét a Bíróra meredt. – Az valószínűleg jó lesz.

Amikor Nick felkapott egy szerszámosládát a pultról, úgy döntöttem, vele megyek. Kisvárosban laktunk, így hát tudtam róla, kicsoda,

de még sosem beszéltem vele. Én nyolcéves voltam, ő tíz, és bár nem volt nagy korkülönbség köztünk, Nick más társaságban forgott, mint én. Vagyis hát azt hiszem, nem forgott semmiféle társaságban. Az iskolában csak párszor láttam, de olyankor mindig egyedül volt, egy fának vagy az épület falának támaszkodott, nézte, ahogy a többiek játszanak, de soha nem szállt be. Csak annyi volt a különbség közte és Lindsey Swanner között, hogy Nickről mindenki tudta, hogy ott van. Őt már tízéves korában is lehetetlen volt nem észrevenni.

– Ne koszd össze magad, Alix! – szólt utánam a Bíró, amikor kisurrantam az ajtón.

– Nem fogom. – Nagyon jól tudtam, mit kapok Darla nénitől, anyám idősebb nővérétől, ha összekoszolom magam. Darla néni halálos ellenségnek tekintette a piszok minden formáját, és ijesztő, de egyben csodálatra méltó kitartással üldözte. Kicsi koromban bebeszélte nekem, hogy elég, ha egyetlen kis porszem van rajtam, és akár ott helyben meghalhatok. A sokadik hisztériás rohamom után anyám végül rávette a nővérét, hogy vonja vissza ezt az állítását, és nyugtasson meg, hogy nem fogok meghalni. Újabbán azzal viszonoztam a szívességet, hogy minden adandó alkalommal fülig összekoszoltam magam, amitől viszont Darla néni kapott hisztériás rohamot.

A Bíró azt szokta mondani, azt kapod vissza, amit adsz, és mindketten tudtuk, hogy inkább csak a látszat kedvéért figyelmeztet. Így legalább ha Darla néni lehordja, őszintén mondhatja: ő szólt nekem, hogy vigyázzak a ruhámra.

Miután Nick lába kétszer olyan hosszú volt, mint az enyém, futnom kellett, hogy lépést tudjak tartani vele. Amikor végre utolértem, lesni kezdtem a szemem sarkából. Korához képest magas volt és vékony, a

teste csupa ín és kiálló csont. Sűrű, fekete haja még abban a világban is hosszúnak számított, ahol éppen a Beatlest és a Rolling Stonest utánnoztta mindenki.

– Biztosan nagyon értesz a motorokhoz – szólaltam meg, amikor már túl kínosnak találtam a csöndet.

– Asszem.

Izgatott borzongás futott végig rajtam. Nick szóba állt velem!

– Néha én is segítek a Bírónak az autószerelésben.

Nick kételkedő pillantást vetett rám szürke szemével.

– Olyan töpszli vagy, hogy fel se éred a motort.

Ezen aztán már felhúztam az orromat.

– Nem vagyok töpszli. Anyám azt mondja, csak finomak a csontjaim. Különbén sem a motoron dolgozom, hanem a szerszámokat adogatom.

Miután Nick nem felelt, úgy döntöttem, megbocsátom a sértést.

– Alix vagyok.

Kicsit felfelé görbült a szája.

– Tudom, ki vagy. Mindenki tudja a városban, ki vagy.

Lesújtott ez a hír. Nyilván tettem valamit, amitől felfigyeltek rám, például egyszer végigkeringőztem a templomban a padosrok között, aztán hasra feküdtem, és államat a tenyerembe támasztva hallgattam Green tiszteletes beszédét. De ez már több éve történt, és azt reméltem, hogy az emberek egy idő után elfelejtik. Nyolcévesen nem túl kellemes dolog hírhedtnek lenni. Ideje volt, hogy témát váltsunk.

– Ma délután elkapok egy mumusmacskát – hengegtem. – A híd alatt lakik, a sínek mellett.

Nick egyik szemöldöke a magasba szaladt.

– Mi az a mumusmacska?

– Az egy húszkilós macska, amelyiknek nyolc lába és kilenc segglyuka van, és vadabb, mint egy kajmánhal. De én majd megszelídítem és hazaviszem.

Ezúttal még a fogai is kivillantak, úgy vigyorgott.

– Még ha létezik is, minek akarsz hazavinni egy ilyen jószágot? Nem akartam bevallani, hogy azért, mert sajnálom.

– Azért, hogy megjesszem Darla nénikémet – mondtam, aztán elbizonytalanodva folytattam. – Szerinted igazából nem is létezik mumusmacska?

Nick megállt egy ütött-kopott kék platós terepjáró mellett, majd elővett egy feszítővasat, hogy felnyissa a motorháztetőt.

– Ki mondta neked, hogy létezik?

– A Bíró.

Nick vállat vont.

– Talán csak el akart ijeszteni a sínek közeléből. Túl veszélyes ott játszani egy kisgyereknek.

Átment a terepjáró túlsó oldalára, és a sárhányó fölé hajolt. A mozdulattól felcsúszott kinőtt inge, én pedig egyik pillanatról a másikra megfeledkeztem a mumusmacskákról meg a hírnevemről, és a kivillanó ütésnyomra meredtem.

Engem egyetlenegyszer ütött meg felnőtt: anyu a fenekemre csapott, mert az egyik templomi előljáró előtt kimondtam egy csúnya szót, amit a Bírótól hallottam. Utána két óra hosszat sírtam. Anyu-nak olyan büntudata volt, hogy velem sírt, és megígérte, hogy soha többé nem fenekel el. Amikor legközelebb csúnyán beszéltem, egyszerűen csak kimosta szappannal a számát, és ennyi volt. De ösztönösen tudtam, mi az a jel Nick hátán. Öt centi széles volt, nagyrészt sötétkék, átnyúlt az oldalára is, és a szélét vágások csipkézték.

Egy ujjal, gyengéden megérintettem.

– Még fáj?

Összerándult a teste, aztán megpördült, és mozdulatlaná dermedve bámult rám. A szeme ugyanolyan sötétszürke lett, mint az ég, amikor vihar készülődik. Merészen farkaszemet néztem vele, bár közben egyszerre töltött el rémület és együttérzés, de az arcomon ebből semmi sem látszott. Tudtam, mi a büszkeség.

– Miért vert meg?

Nick szorosabban markolta a kezében lévő villáskulcsot.

– Nem kell neki ahhoz semmi különösebb ok. – A bádogbarakk felé pillantott. – Idehallgass, ne mondd el senkinek, jó? Ha csak tehetem, távol tartom magam tőle.

– Nem mondom el senkinek, megígérem. De erre kellene valami gyógyszer. – Kivételesen igazat adtam Darla néninek. Üszkösödés, tetanusz, fertőzések szörnyű képei peregtek le előttem.

– Nekem nincs. Különben is, már sokat javult.

Lehetséges, de nem akartam kockáztatni.

– Mindjárt jövök.

Futva indultam a furgonhoz, aztán addig kotorásztam izgatottan a kesztyűtartóban, míg meg nem találtam a kis kerek dobozát, amit kerestem. Méhbalzsam.

Bárhová ment is a Bíró, méhbalzsamot mindig vitt magával. Nagy mennyiségben vásárolta, tizenkét tégely volt egy csomagban, és esküdött rá, hogy ez a kenőcs mindent gyógyít. Személyes tapasztalatból tudtam, hogy a méhbalzsam hatása csakugyan csodálatos. A Bíró mindig ezt használta, akár szállka ment az ujjamba, akár a térdemet horzsolta le, és minden sérülésem gyorsan begyógyult. Az egyetlen kellemetlen incidens a kenőccsel kapcsolatban azért történt,

mert kicsi koromban azt hittem, a méhek megnyugtatóra szolgál, és bekentem vele egy méhet, ami éppen nektárt gyűjtött a kertünkben. Sajnos a méhecske nem jól tűrte, hogy a kenőcs hozzám ragasztotta, és megcsípett. Egyértelműen kiderült, hogy a méhbalsam nem a méhek megnyugtatóra szolgál, mert a szóban forgó rovar inkább felmérgeztette.

Mire visszaértem Nickhez, már félig le is szerelte a benzinpompát.

– Húzd fel az inged!

Nick megdermedt, és a kezében lévő dobozkára sandított.

– Mi az?

– Méhbalsam. Megakadályozza, hogy fertőzést kapj.

Úgy tettem, mintha nem vettem volna észre, hogy gúny villan a szemében, miközben felegyenesedik. Épp csak annyira húzta fel az ingét, hogy látni engedje az ütésnyomot.

Inkább a méhbalsamra koncentráltam, kivettem belőle egy keveset, és kenegetni kezdtem vele Nick hátát. Meleg volt a bőre a tenyerem alatt, és szakadt, elnyűtt ruhái ellenére tiszta szappanillat áradt belőle. Összeszűkültem szemmel figyelte, ahogy az oldalát kenegetem, aztán elértem az ütésnyom szélét a hasán.

– Tessék. Kész is vagyunk. – Visszapattintottam a dobozka fedelét, és Nick kezébe nyomtam. – Megtarthatod. Nekünk rengeteg van.

A zsebébe csúsztatta a dobozt, de közben továbbra se vette le rólam a szemét.

– Te talán ápolónő akarsz lenni?

– Nem. Én író leszek.

Hirtelen élénk érdeklődés jelent meg az arcán.

– Ahhoz, hogy valaki könyveket írjon, különlegesnek kell lenni.

– Hát akkor én különleges vagyok, mert igenis író leszek.

– Lehet, hogy igazad van, Pöttöm. – Felemelte a kezét, és meghúzta egyik vastag copfomat. Olyan lágy volt a hangja, hogy igazán nem sértődhettem meg a csúfnéven. Inkább kedveskedésnek hangzott, mintsem a természetem való gúnyolódásnak.

– Szeretsz olvasni? – kérdeztem a sárhányónak támaszkodva, miközben ő folytatta a munkát.

– Ha megtehetem. A fater szerint az olvasás időpocsékolás. Ő inkább piára költi a pénzt, mint könyvekre.

Ezt a kijelentést még a hátán lévő zúzódásnál is elképesztőbbnek találtam. A mi családukban mindenki szeretett olvasni. A könyvek ugyanúgy létszükségletnek számítottak, mint az evés vagy az alvás. Nem is tudom, hány évesen kezdtem az olvasást, de azt tudom, hogy négyéves voltam, amikor anyám véletlenül észrevette, hogy tudok olvasni. Vett nekem egy új meséskönyvet, és megígérte, hogy lefekvés után felolvass belőle. Nekem viszont nem volt kedvem olyan sokáig várni, úgyhogy éppen a babáimnak olvastam fel hangosan, amikor anyám belépett a szobába. A jelenet akkora izgalmat váltott ki belőle, mintha legalábbis a rák gyógyszerét fedeztem volna fel. El se tudtam képzelni, hogy valaki időpocsékolásnak tarthatja az olvasást.

Még mindig ezen a furcsaságon töprengtem, amikor a szemem sarkából valami mozgást észleltem. Néhány autóval arrébb Lindsey Swanner állt, az ujját szopta, és Nicket figyelte. A haja szétterült a vállán, és mezítláb volt.

– Mit csinál ez itt?

– Engem vár. – Nick végre kiszabadította a benzinpumpát, és kihúzta a motorháztető alól.

– Miért?

Vállat vont, aztán a karjával megtörölte izzadt homlokát.

– Én gondoskodom róla.

– Miért?

– Mert senki másra nem számíthat.

– Ő a húgod? – kérdeztem növekvő kíváncsisággal.

Gyanakvó pillantást vetett rám, aztán megrázta a fejét.

– Nem, Paul Nyland volt az apukája, aki balesetben halt meg a fűrészmalomban, még Lindsey születése előtt. Közvetlenül azután költöztek ide.

Hirtelen szánalom fogott el. Megfordultam, és odamentem Lindsey-hez. Nick követett, de hirtelen valahogy tartózkodó, védekező lett. Jobban oda kellett volna figyelnem a viselkedésére. Sok későbbi fájdalmat megspórolhattam volna. De nyolcévesen csak egy dolgot tudtam. Anyám azt mondta, Isten mindannyiunkat valamilyen feladattal ruházott fel, amikor e földre helyezett, és arra jutottam, az én feladatom az, hogy megmentsem Nick Andersont. Ha ez azt jelenti, hogy egyben Lindsey-n is segítenem kell, állok elébe.

Lindsey lekuporodott, amikor odaálltam elé, és belenéztem hatalmas kék szemébe.

– Holnap gyülekezeti összejövetelt tartunk – mondtam neki. – Rengeteg ennivaló lesz, énekelünk, játszunk. Nem kell kiöltöznöd, még a templomba se kell elmenned előtte, ha nem akarsz. Hozd magaddal Nicket! Várni foglak titeket.

Akkor még nem tudtam, hogy a Bíró az egészet végignézte a bádögépület kis, piszkos ablaka mögül. Hazafelé elgondolkodva kérdezte:

– Tetszik neked az az Anderson gyerek?

Én az ülésen kuporogtam, és éppen azon tűnődtem, vajon rá tudom-e beszélni a Bíróra, hogy álljon meg a boltnál, és vegyen nekem egy üdítőt, amikor feltette a kérdést.

– Ahhoz képest, hogy fiú, egész rendes.

– Lehet, hogy igazad van, aranyom. – Végighúzta a kezét kefefrizuráján. – De vigyázz vele! Ne engeddd, hogy a lágy szíved felülkerekedjen a józan eszeden!

Felsóhajtottam, amikor lassítás nélkül hajtottunk el a bolt előtt.

– Meghívtam őt és Lindsey-t a holnapi összejövetelre. Jól tettem?

– Azt hiszem, igen. De azért szólj róla anyádnak, és ne légy csalódott, ha nem jönnek el!

– Rendben.

Anyám, Ellie volt a legfiatalabb a Bíró lányai közül, és az egyetlen, aki férjhez ment. Darla néni volt a legidősebb, a csendes Jane néni meg a középső. Mind a Bíróval laktak a nagy, kétszintes házban, a várostól másfél kilométerre lévő kis farmunkon.

Tudtam, hogy van egy bátyjuk, Vern bácsi, de sosem találkoztam vele. Jóval a születésem előtt elköltözött, és feleségül vett egy nőt, akit a család nem fogadott be. Ha egyáltalán szóba hozták Vernt, csak sutogva beszéltek róla, kivéve az anyámat. Ő rendszeresen emlegette a bátyját, Darla néni legnagyobb bosszúságára.

– Ő a bátyám, és akkor beszélek róla, amikor akarok – hallottam anyám nyugodt hangját, amikor beszaladtam a konyhába. Anyám az asztalnál ült, épp az utolsó simításokat végezte egy citromtortán. Darla néni a mosogatónál állt, zöldségeket mosott. Jane néni ekkorra már bölcsen elhagyta a terepet.

– Akár tetszik neked, nővérem, akár nem – folytatta anyám –, Vern továbbra is a családunk tagja. Szerintem szégyen, hogy sosem látogatjuk meg őt és a gyerekeit.

– Nem nekünk kell szégyenkeznünk – vágott vissza Darla néni. – Vern szégyelli azt a nőszemélyt, akit elvett, és jól teszi. Gondolj csak bele! Feleségül venni valakit, aki egy bárban táncolt!

Az efféle vita nem jelentett újdonságot számomra. Igyekeztem észrevétlenül odasurranni a szekrényhez, kivettem egy poharat, majd az asztalon álló limonádés kancsó felé osontam. De nem jutottam megszire, mert Darla néni egyszer csak elhallgatott, és gyanakodva szimatolni kezdett.

– Csak nem benzinszagot érzek? – Közelebb hajolt hozzám, és alaposabban megszaglászott. – De igen! Hol voltál, Alix?

– A roncstelepen jártam a Bíróval. Benzinpumpa kellett a kocsijá-
hoz.

– Szavamra, a Bírónak több esze is lehetne, mint hogy ilyen hely-
re vigyen egy kislányt. Ellie, miért hagyod, hogy ezt csinálja?

Anyám rám mosolygott, kékeszöld szeme, amely pont olyan volt,
mint az enyém, vidám szikrákat szórt.

– Úgy látom, a kisasszony túlélte a kirándulást.

Kitöltöttem egy pohárral a limonádéból, aztán leültem.

– Anyu, meghívtam Nick Andersont meg Lindsey Swannert az
összejövetelre. A Bíró azt mondta, szóljak neked.

Becsületére legyen mondvá, éppen csak pislogott egyet.

– Ez nagyon kedves volt tőled, Alix. Már rég gondolnunk kellett
volna rá, hogy meghívjuk őket.

Szigorú pillantást vetett Darla néni felé. Még épp időben fordul-
tam hátra, hogy lássam, amint a nagynéném szája becsukódik.

Darla néni nem csupán a piszoktól védett minket elszántan, a
jó hírnevünknek is ugyanilyen rendíthetetlen oltalmazója volt. Ha
csak a legparányibb jelét is tapasztalta, hogy társadalmi pozíciót-
kat veszély fenyegeti, reszketni kezdett a dühtől, és azonnal előadást
rögtönzött a helyes viselkedés szabályairól.

Bár előttem nem beszéltek ilyesmiről, tudtam, hogy anyám válá-
sa és az a döntése, hogy mind ő, mind én a lánykori nevét viseljük,

elég nagy botrányt kavart a családban. És noha anyám volt a legfiatalabb testvér, ő volt az egyedüli ember, aki egyetlen pillantással el tudta hallgattatni Darla nénit.

Ismét anyám felé fordultam.

– Nem baj, ha Nicknek adom néhány könyvemem? Az apukája sosem vesz neki.

Mögöttem Darla néni felhorkant, de nem törődtem vele.

– Azok a te könyveid, Alix. Azt csinálsz velük, amit akarsz.

– Köszönöm, anyu. – Felpattantam. – Megyek, össze is szedek egy párat.

A lépcsőhöz érve megfordultam, és hallgatózni kezdtem. Már rájöttem, hogy az érdekes beszélgetések mindig közvetlenül a távozásom után kezdődnek. Ezúttal sem ért csalódás.

– Rosszul teszed, ha hagyod, hogy barátkozzon azzal a fiúval – hallottam a nagynéném hangját az ajtó mögül. – Ismered azt a Frank Andersont.

– Igen, ismerem. – Anyám hangja nyugodt volt. – És azt is tudom, hogy nem a fiú a hibás. Talán a fiakat akarnád büntetni az atyák bűnéért, nővérem?

A nagynéném szipákkolt egyet.

– Az alma nem esik messze a fájától. Egy-két év, és ugyanolyan lesz, mint az apja.

– És ha így lesz, ki tehet róla? Kezdetről fogva tudtuk, hogy Frank Anderson nem alkalmas a gyerekekre, de mind elfordítottuk a fejünket. Akkor most ki cselekszik helyesen? Mi, akik levegőnek nézzük a fiút, vagy Alix, aki megpróbál szót érteni vele? Ha holnap tényleg eljön, szándékomban áll megmondani neki, hogy bármikor szívesen látjuk ebben a házban.

– Ezt nem teheted!

– De igen. Én nem fordítom el a fejem többé. Talán megmutathatjuk annak a fiúnak, hogy más is van az életben, mint amit Franktól tanulhat.

Ó, micsoda boldogság! Lehunyt szemmel élveztem, hogy elégtételt kaptam. Anyu az én oldalamon áll. Segít, hogy megmentsem Nicket. Együtt hogyan is vallhatnánk kudarcot?

Bűntudatosan összerendeztem és megtorpantam a legelső lépcsőfokon. Jane néni állt a lépcső tetején karba font kézzel, és engem figyelt. Aztán a szájához emelt ujjal a hálószoba felé intett a fejével.

Anyu és a Bíró mellett Jane nénit szerettem a legjobban a világon. Sokszor eltöprengtem, honnan örökölhette a külsejét. A családban mindenkinek sötét haja és világos szeme volt, de Jane néni haja meleg mézszőke színben játszott, kifejező szeme pedig sötét volt, mint az éjszaka. Anyu azt mondta, Jane néni pont olyan, mint a dédnagy-mamájuk, és miután róla egyetlen kép sem maradt fenn, kénytelen voltam elhinni.

Bizonyos kihallgatott beszélgetéstörödékekből azt vettem ki, hogy Jane néni valaha nagyon szerelmes volt, de rajta kívül álló okokból elvesztette álmai férfiját. Ettől tragikus hősnő lett a szememben, aféle Csipkerózsika, aki várja, hogy a herceg felébressze a csókjával.

Mihelyt távolabb kerültünk a konyhától, Jane néni a vállamra tette a kezét.

– Alix, ugye, tudod, hogy nem szép dolog hallgatózni?

– Igen, nénikém – feleltem lecsüggesztett fejjel.

Jane néni az állam alá nyúlt, és maga felé fordította az arcomat.

– Mondd csak, miért kezdett hirtelen ennyire érdekelni az Anderson fiú?

– Nem tudom. Azt hiszem, megsajnáltam.

– Biztos, hogy csak ezért?

– Nem csak ezért. Tetszik nekem. Nem olyan, mint az apukája – mondtam kissé dacosan.

Jane néni arcán mosoly jelent meg.

– Helyes. Az is szép, ha azért segítesz valakinek, mert sajnálsz, de sokkal jobb, ha azért teszed, mert kedveled az illetőt, és érdekel, mi történik vele. Ez azt jelenti, hogy nem önmagadért cselekszel.

– Darla néni azt mondja, ő jól érzi magát attól, hogy a gyermekotthonban önkénteskedik.

– Tudom, de az más, Alix. Az otthon egy intézmény. Szükségük van önkéntesekre, hogy gondoskodni tudjanak arról a sok gyerekről, akinek máskülönben nem lenne hol laknia. Nick Anderson nem intézmény. Ő hús-vér ember. Szerinted mit érezne, ha azt gondolná, hogy jótékonykodni akarsz vele?

Tudtam, mit érezne. Megsértődne, haragudna, dühös lenne, rosszszulesne neki.

– Nem erről van szó, Jane néni. Esküszöm.

A néni bólintott.

– Én sem gondoltam, de biztos akartam lenni benne, hogy tudod, mi a különbség. Légy a barátja, édesem, de ne bánts meg azzal, hogy sajnálsz. Szálsalomra senkinek sincs szüksége.

– Igenis, nénikém.

Így hát újabb szövetségesre tettem szert a Nick megmentéséért indított küldetésemben. És bár ekkor még nem tudtam, leginkább a Bíró vonzotta a házunkba ezt az állhatatos, erős szívű, magányos fiút.

MÁSODIK FEJEZET

MORGANVILLE-BEN EGYETLEN KÖZPARK VAN, egy szépen gondozott, négyhektáros terület a domboldalon, ahonnan nagyszerű kilátás nyílik az alant elterülő városra. Pár éve a közösség épített itt egy nyilvános illemhelyet, létrehozott egy futópályát, és új, modernebb játszóteret alakított ki. De azon a napon, amikor a családom találkozott Nickkel, a terebélyes tölgyek, szilfák és ámbrafák árnyékában még csak piknikasztalok sorakoztak a parkban, néhány állványra állított, megfeketedett vasgrillező, egy hinta meg egy csúszda.

Éppenséggel máskor sem voltam oda azért, hogy a templomban töltsék egy meleg nyári délelőttöt, de ezen a napon valóságos kínzásnak éreztem. Izgultam, nem értem a bőrömbe, még az érdeklődés látszatát sem tudtam az arcomra erőltetni, ahogy ott ültem a fapadon, beszorítva anyám és a Bíró közé. Anyu kétszer is rám szólt, hogy maradjak nyugton, a Bíró meg folyton rágóval kínált. Ötöt elfogadtam, de többet nem. A fogaim már teljesen összeragadtak, alig bírtam kinyitni a számat.

Amikor elhangzott az utolsó ámen, átcikáztam a gyülekezet tagjai között, mint a golyó a flipperben, és rohantam a mosdóba, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megszabaduljak az ünneplőruhámtól, és felvegyem a farmersortomat meg a piros pólómat. Mire kiértem, a legtöbb nő – beleértve anyámat és a nagynénéimet is – már elindult a parkba. Tudtam, hogy asztalokat tolnak össze, kipakolják az ennivalót, és kijelölik a családok helyét. A férfiak többsége kisebb csoportokba verődve álldogált a templom előtt, dohányoztak, beszélgettek, nevettek.

Megláttam a Bírót egy pipafüstfelhő alatt, és toporogva vártam, hogy szünet álljon be a társalgásban. Mi lesz, ha Nick és Lindsey felbukkan a parkban, de amikor látják, hogy nem vagyok ott, elmennek? Ez a gondolat elég ijesztő volt ahhoz, hogy megrángassam a Bíró kezét. Elöntött a megkönnyebbülés, amikor végre elindult a furgon felé.

Ezek a gyülekezeti összejövetelek elnöki díszebédnek is beillettek volna, már ami az ételkínálatot illeti. Hat asztalt toltak össze, kopott lapjaikat különböző, tarka lenvászon terítőkkal borították. Az asztalok valósággal roskadoztak a szorosan egymás mellé helyezett tálak és tálak súlya alatt. Mindenféle nők szorgoskodtak, leszedték a tálakról az alufóliát vagy a fedőt, gyanakvó pillantásokat vetettek a mások által hozott ételekre, és titkon összehasonlították a magukéval.

Mihelyt a furgon lelassított, feltéptem az ajtót, és anyámhoz vágattam. Éppen Helena Morgannel nevetgélt valamin.

– Láttad őket? – suttogtam izgatottan.

Lehajolt, és a fülemhez szorította az ajkát.

– Amott, az erdő szélén. Marasztald itt a fiút, Alix!

– Úgy lesz.

A tekintetem máris a park szélén lévő árnyas területet pásztázta. Beletelt egy időbe, míg észrevettem Nicket. Sötét inge és nadrágja az árnyékba olvadt, mintha maga is a része lett volna. Egymagában állt ott.